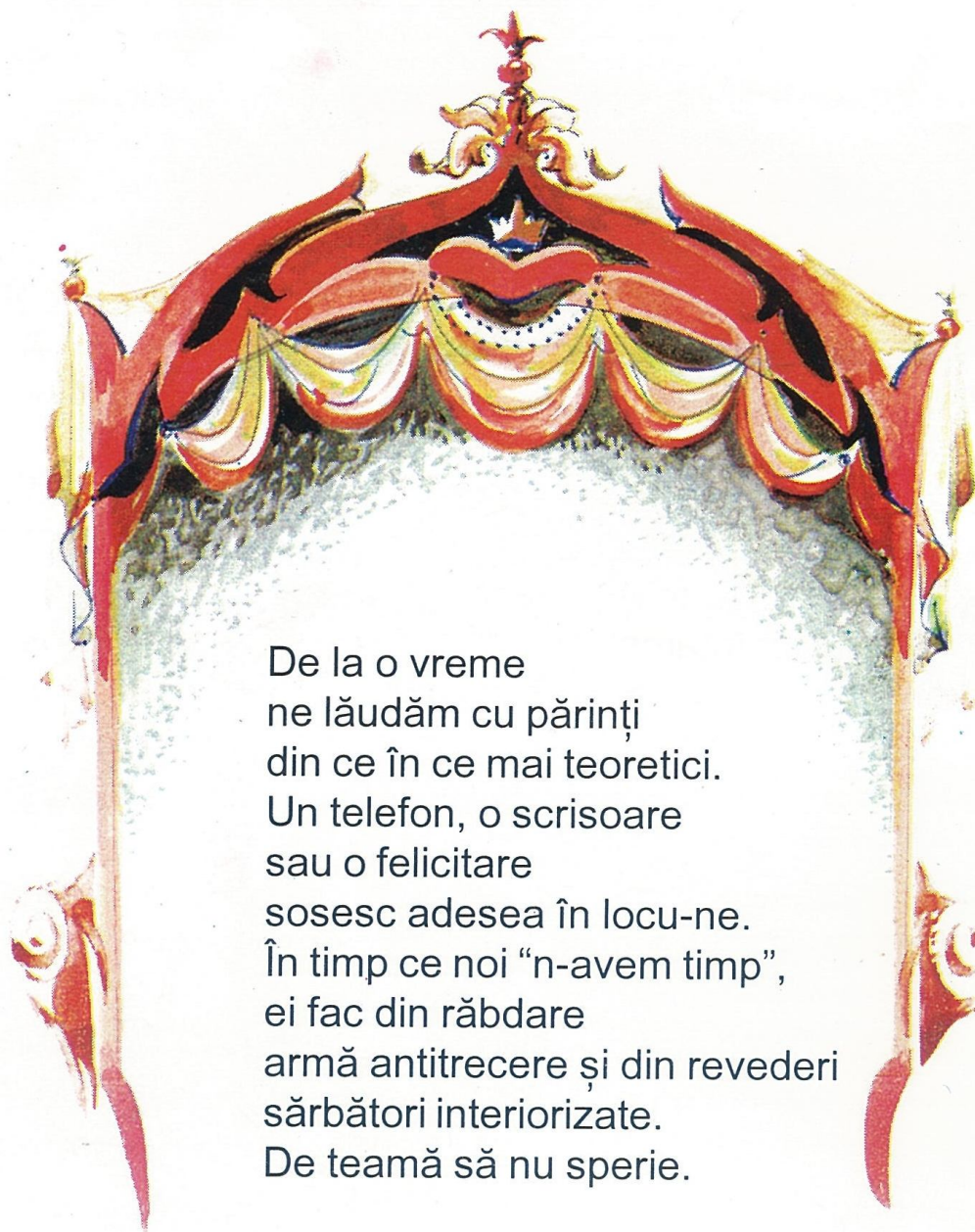


LUCIA BIBART



ZÂNĂ
PĂDURII

Blindom



De la o vreme
ne lăudăm cu părinți
din ce în ce mai teoretici.
Un telefon, o scrisoare
sau o felicitare
sosesc adesea în locu-ne.
În timp ce noi "n-avem timp",
ei fac din răbdare
armă antitrecere și din revederi
sărbători interiorizate.
De teamă să nu sperie.

Părinților mei, cu dragoste și mulțumiri,
întreagă urzeală a basmelor prezente.

ZÂNA PĂDURII

Sotului meu, Paul



emult, tare demult, departe, tare departe, în binecuvântatul ținut al Areadului exista de mii și mii de ani o pădure fără nume. De ce n-avea nume? Pentru că era atât de frumoasă, încât nu i s-a găsit unul nimerit. Nici un picior de pământean n-a călcat-o, nici o mână de om nu i-a îndoit crengile și nici o voce omenească nu i-a străbătut desișurile.

De la găze, până la mistreți și ciute, toată suflarea trăia aici bucuria de a fi împreună, prieteni. Pentru că nu era zi dată în dar de la Dumnezeu, în care pădurea - casa tuturor - să nu răsunе de trilurile voioase ale cântătoarelor; anotimp după anotimp, viața curgea, într-un ritm dulce și molatic, cum numai în pădurile fermecate se întâmplă.

În nopțile albastre, și adânci și calde se petreceau miracole, care sporeau farmecul pădurii. Ultimul s-a întâmplat noaptea trecută. Nu știți? Cum n-ați auzit încă de Floarea cea galbenă? Nu se mai simte bine lângă rădăcinile puternice ale copacului. Un timp ea a trăit de-a-ndoaselea. Așa de mult își dorea să se smulgă din loc, încât tot dorind se pomeni legând sunete, până atunci neștiute. Și-a început să vorbească. În fiecare noapte se ruga:

- Pădurea mea dragă, așa de mult aș vrea să-ți pot bate toate cărările. Iartă-mă, dar nu mai sunt mulțumită cu ce am. Nu știu ce mi se întâmplă, mi-s nopțile zile și-s frântă.

Floarea se topea văzând cu ochii. Devenea tot mai fragilă. Pădurea îi auzea chemările repetate. Știa, însă, că așa i-a fost dat și mai știa că acesteia i se vor întâmpla multe și neprevăzute lucruri. Odată, ascultându-i ruga, i-a răspuns:

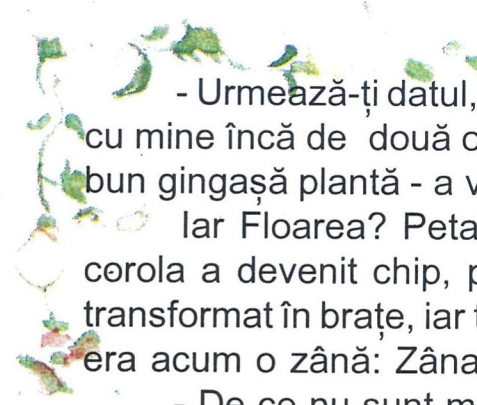
- Mică floare galbenă, auzind durerea vorbelor tale mi-am dat seama cât de mare îți e dorința. Tu vrei să te desprinzi de locul nașterii, să umbli, să vezi și să simți. Dacă vrei cu tot dinadinsul să îți urmezi dorința să știi că ea îți va aduce multe suferințe.

- Pădure, tu nu vezi cât m-am schimbat! Nu mai sunt eu.

- Te-ai schimbat. Se pare că acesta îți e destinul. Eu nu mă pot opune. Știam, de sute de ani, că odată, cineva, din împărăția mea, se va răzvăti. Tu ești răzvrătită.

- Dacă rămân aici, mă voi ofili curând - șopti Floarea.





- Urmează-ți datul, atunci. Să ai noroc. Nu uita, însă că vei mai putea vorbi cu mine încă de două ori. Nu mai mult. Rămâi cu bine sau mai degrabă, drum bun gingașă plantă - a vorbit Pădurea, apoi a amuțit.

Iar Floarea? Petalele i s-au transformat, pe loc, în plete lungi și aurii, corola a devenit chip, pe care au apărut ochii, nasul și gura. Frunzele s-au transformat în brațe, iar tulpina fragilă într-un trup mlădios. Floarea cea galbenă era acum o zână: Zâna Pădurii.

- De ce nu sunt mulțumită? Arăt altfel. Nici nu mă mai recunosc. Dar nu vreau să mă opresc aici. Pădure ajută-mă!

Cea chemată a auzit-o. I-a mângâiat duios chipul și i-a spus:

- Ce frumoasă te-ai făcut! De acum vei avea puteri, pe care nici o viețuitoare nu le-a avut. Știu ce-ți lipsește. Dar află de la mine, copilă, că nu vei putea umbla, decât, dacă un om te va descoperi, doar dacă ochii lui îți vor săruta făptura și gura lui îți va grăi într-un fel, pe care tu îl vei înțelege.

- Va mai trece multă vreme până atunci? Hai, spune-mi, se ruga zâna.

- Ai răbdare copilă, ai răbdare. Va veni. Și nu uita. Îți voi mai vorbi doar o singură dată. Chibzuieste bine când ai, cu adevărat, nevoie. Fii binecuvântată, Zâna mea.

- Îți mulțumesc Pădure fermecată, îți mulțumesc că mi-ai redat speranța. Voi aștepta. Voi avea răbdare. Îți mulțumesc.

Zâna Pădurii zâmbi, iar razele lunii îi înconjurară fața, luminând-o. Plină de bucurie, zâna fremăta în așteptarea noilor și promiselor experiențe. Ah, picioarele! N-o ajută deloc!

În dimineața următoare ea a fost trezită de ciripitul păsărilor, de foșnetul frunzelor și de căldura soarelui.

- Bună dimineața păsări! Bună dimineața soare, bună dimineața tuturor! Fiți fericiți și veseli ca mine! - le-a urat ea.

Într-o astfel de dimineață cuminte, pe când zâna nu se trezise, s-a oprit în preajma ei o ființă omenească. Fiu al unui ținut îndepărtat, un prinț al luminii, rătăcit, din întâmplare, în timp ce urmărea o ciută. Ajuns în fața fetei, n-a îndrăznit să se miște, de teamă să n-o trezească.

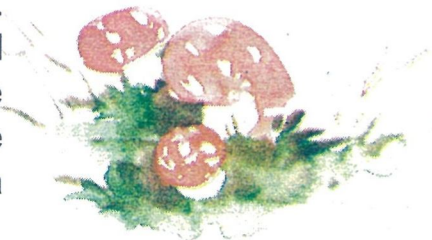
- Ce gingașă e - șopti el. Cine o fi oare? Trebuie să fie o zână pierdută prin pădure. Vorbind, Prințul, a rupt o vrajă.

Când zâna s-a trezit, cei doi s-au privit o vreme în tăcere. Apoi tânărul a întreat-o:

- Cine ești tu, de unde vii și ce cauți aici în inima codrului?

- Nici eu nu știu exact cine sunt. Cred că sunt Zâna Pădurii și m-am născut dintr-o floare.

Apoi i-a istorisit tânărului, toată povestea ei. Era dornică de a vedea ce se ascunde în ținutul nașterii sale, dar nu putea să se desprindă de pământ. Pe când vorbea, s-a ridicat în picioare și-a făcut primii pași. Da! Vraja a fost ruptă. Putea să umble.



Toată pădurea a răsunat de râsul ei, apoi.

Împreună, zâna și prințul au cunoscut locuri pline de farmec, neumblate, de-o frumusețe de nebănuț.

- Vino, să fii zâna noastră! - i-au propus gângăniile - și noi îți vom zidi un palat, în pământ, din mușchi și din iarbă.

- Nu pot primi să fiu a voastră. Nu pot trăi fără lumina soarelui, nu pot visa fără lumina lunii.

Gângăniile i-au dăruit, atunci, un veșmânt minunat țesut dintr-o pânză ca de păianjen.

Păsările au rugat-o să fie regina lor. I-au promis un palat în văzduh, împletit din liane unduitoare, și-un leagăn din cântecul lor. Dar zâna avea nevoie de cer în creștet și pământ sub picioare, așa că păsările s-au mulțumit să-i dăruiască o cunună din cele mai alese flori. Animalele i-au promis zânei cea mai odihnitoare scorbură cu cel mai moale și înmiresmat pat. Dar ea nu putea fi altceva decât zâna tuturor.

În vremea aceea, pădurea a trăit cele mai vesele momente, fiind străbătută zilnic de cel mai vesel alai.

Prințul simțea că nu se va putea despărți niciodată de frumoasa lui. Doar gândul pierderii ei îi presăra bucuria cu melancolie.

- De ce ești oare, câteodată, atât de trist? - îndrăzni ea să-l întrebe. Nu e bine aici în casa mea, cu toți prietenii mei?

- Dacă ai ști, cât de bine e cu tine! Sunt fericit când tu ești fericită. Zâmbetul tău îmi încălzește sufletul. Râsul tău e uitarea a tot ce poate fi urât și rău!

- Atunci, de ce câteodată ești departe și trist?

- Sunt departe și trist, pentru că nu mi-e îngăduit să rămân cu tine. Eu trebuie să plec și nu știu dacă și tu ai dori să vii. Iată ce mă neliniștește.

- Să pleci... De ce nu vrei să rămâi aici, vom fi mereu fericiți.



- Zână, tu nu știi, că eu sunt legat prin jurământ de credință de locurile mele. Nu-mi pot călca jurământul. Sunt dator să-i slujesc pe ai mei.

- Am să vin cu tine. Pot?

- Dacă tu ai veni - răspunse Prințul, nu mi-ar mai lipsi nimic. Eu și curtea mea vom fi supușii tăi o viață.

Și îngenunche în fața zânei sale.

În noaptea care urmă, în timp ce el dormea, ea a vorbit încetșor:

- Pădurea mea, în curând n-am să te mai văd. Îmi urmez Prințul în ținuturile sale. N-aș vrea să crezi că te trădez, dar nu mai pot exista decât alături de el. Ne vom întoarce la tine, iar eu te voi păstra mereu în inima mea.

Adio! Spre surprinderea ei Pădurea vorbi:

- Tu vrei să pleci. Știu cât de mult înseamnă tânărul de lângă tine. Îți mărturisesc, însă, că nu mă poți părăsi. Vraja prin care ești legată, nu te lasă să te desprinzi de locurile astea. Ții minte când îți spuneam că dorința ta de a te comporta ca oamenii îți va aduce bucurii și necazuri? Bucuria ta e întâlnirea cu prințul tău, iar necazul tău e tot el.

- Cum, tu care m-ai făcut, zâna ta de ce nu mă ajuți? - izbucni în lacrimi fecioara.

- Nu te pot ajuta să devii pe deplin și pentru totdeauna om. Tu vei rămâne o floare care prin dorința ei puternică, dar și prin voia Naturii a împrumutat chip omenesc. Nu poți cere să fii soața unui om. Înțelege fiică a pădurii, că nu poți fi ceea ce nu ești.

- Atunci de ce m-ai lăsat să devin fecioară? - strigă zâna.

- Devenirea ta nu ține de mine, copilă. Așa a fost scris, ca cineva dinlăuntru meu să se revolte, să guste din bucuriile altei firi, dar să se întoarcă la firea sa. Din nefericire tu ești aceea. Îți promit, că te voi proteja, nefericito.

De atunci, Pădurea tăcu pentru totdeauna.

Noaptea care urmă, frumoasa, o petrecu frământându-se. Când Prințul s-a trezit, a doua zi, și-a îmbrățișat iubita dorită, mulțumind Pădurii că i-a dăruit-o. În mintea lui se urzeau planuri aurii, ca pletele ei. O privea și nu se mai sătura să-i



laude frumusețea. Nu înțelegea de ce fecioara nu-i împărtășea nebunia, de ce chipul ei se umbrea, iar ochii i se întunecau. În gândul său, Prințul își zicea, că zânei îi venea greu să se despartă de palatul cel verde. Evita s-o rănească cu întrebări cât despre copilă, era și fericită și nefericită în același timp. În noaptea următoare, pradă tuturor momentelor frumoase petrecute alături de el, s-a lăsat cuprinsă de o toropeală neobișnuită.

Pădurea și-a schimbat pe nesimțite haina. Verdele a început să pălească și să prindă nuanțe de galben auriu, roșcat și arămiu. Era, în întregime, un dans nebunesc de culori și mirese. Mirosea dumnezeiește a coacere, a fum și a frunză arsă.

Deodată, Prințul se trezi. Răcoare? Și-a căutat mireasa dar nu mai era. A strigat-o mai întâi răsând, apoi din ce în ce mai rugător și mai bănuitor. Pe locul în care a stat ea, o floare aproape veștedă, se legăna de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. A privit-o. Legănarea ei i-a amintit de ziua în care și-a întâlnit mireasa. Atunci a înțeles. A încercat să îmbrățișeze lujerul subțire, a implorat-o să redevină zână, i-a promis tot ce și-ar fi putut dori... Însă Florea se legăna ușor lăsând să-i cadă de pe petale boabe de rouă sau poate de lacrimi. Prințul s-a uitat în jur. Totul părea la fel, dar atât de diferit. Iubita lui era acolo, dar nu mai era ea.

Și-a petrecut toată toamna lângă mica floare. Ore în șir s-a lăsat sfârtecat de amintiri. Doar iarna l-a îndepărtat, când Floarea s-a ascuns sub zăpadă.

Primăvara se întorcea din nou, cu mai multă dragoste. La venirea lui ea se făcea mai strălucitoare, mai proaspătă, mai parfumată. Tânărul se mulțumea

s-o privească și s-o îngrijească, iar iubita se apleca spre el, ca într-o mângâiere. Și iarăși toamna și

floare și om se frângeau de durere. Văzându-le chinul îndelung, pădurea, mișcată, a

trimis înspre ei o boabe, care l-a transformat pe Prinț într-o liană. De

atunci, cele două plante n-au mai putut fi separate.

Fericite, ele reânvie, primăvară de primă-

vară în binecuvântatul ți-nut al Area-

dului, înmiresmându-l.



POVESTEA LUI COAMĂ REBELĂ

Teofanei

A fost odată, demult, tare demult, într-o țară îndepărtată, în care nu existau suferințe, boli și bătrânețe un murg-prinț înaripat, cu pielea albă și strălucitoare ca omătul, numit: Coamă Rebelă. El alerga cât era ziua de mare pe pajiștile Regatului Murgilor sau îl cutreiera în zbor, mândrindu-se cu perechea lui de aripi. Se putea întâmpla însă, ca după ce se zbenguia o zi întreagă, să se întrebe ce o fi la capătul regatului tatălui său. Tare, își dorea să crească repede-repede și să vadă cu ochii lui alte împărății. Adesea "Coamă Rebelă" se îndepărta mult de palat, doar-doar o zări marginile regatului. Dar, degeaba! Noaptea, doar noaptea se lăsa purtat în voie de vraja cântecului ierburilor culcușului său. Ascultându-l, cutreiera lumi neumbrate. Dar asta era taina sa.



- La ce te gândești? - îl întrebă Coamă Rotată - la un alt joc? La iarbă mai fragedă sau poate la Izvorul fermecat?!

Izvorul fermecat! Și acesta își avea taina lui, ca și Coamă Rebelă. Doar cei mari o cunoșteau. Tare era bine să fii mare! Puteai să faci orice! Uite, de pildă, să bei din apa Izvorului fermecat. Regele-murg i-a spus că n-are voie. Că murguleții beau numai din anumite izvoare. Adică de ce să nu bea și el?! Nu era încă destul de mare...Dar când va fi odată? Și uite așa îi trecea lui Coamă Rebelă pofta de joacă și se întrista. Ca să uite de supărare, în acele clipe, se întrecea cu prietenii lui în galop până la cel mai apropiat izvor îngăduit. Galopul era cea mai mare plăcere a lor. Le vâjâia vântul în urechi și le fluturau

coamele. Aripile și le foloseau, doar când se întreceau de-a serioaselea. Era o minune să-i vezi cum plutesc, iar când se săturau și de zbor se aruncau în apele cristaline ale unui râu, ca să se răcorească.

- Băieți, ce izvor e acela? întrebă Pătatul.

- Ce izvor, ce izvor, parcă n-ai ști! E un izvor ca toate izvoarele. Te gândești cumva la... Și vorba lui Coamă Rotată se curmă. Toți se gândeau la același lucru: Izvorul fermecat.

- Ei ce-ați rămas așa... cu gura apă? Se încruntă Sprâncenatul. Știți bine că într-o zi...

- Da, într-o zi Sprâncenatule, dar parcă tare e departe ziua aceea - adăugă pe gânduri Negruț.

- Nu, nu e departe - își șopti doar pentru sine, Coamă Rebelă.

Bineînțeles că seara, acasă, murgul a trebuit să povestească cum și-a petrecut ziua. Ce enervanți și curioși puteau fi cei mari! Nu suferea să-și trădeze secretele! Ce bine că avea o taină *numai* a lui. Uf, ce se săturase de grămada de "când o să fii mare, nu se cade ca cei mici, n-ai crescut destul". Parcă nu era suficient de necăjit de gândurile sale, cu o seară înainte, și-a pierdut și firul fermecat de argint din coadă. Unde și când, habar nu avea, dar știa că o să-l certe zdravăn părinții. Era atât de frământat, încât n-a putut pune geană peste geană toată noaptea. Târziu, s-a ridicat brusc din pat și...tuști, afară. Acum chiar că o va face! Ajuns lângă Izvorul fermecat, nici nu s-a mai gândit dacă era bine ceea ce făcea: și-a aplecat capul și a sorbit puțină apă. Atât!

Multă vreme n-a mai știut nimic. Apoi s-a trezit, amețit, într-o lume total diferită. Iarba și copacii de aici, erau altfel decât le știă el. N-aveau prospețime. Și apele erau atât de tulburi! A văzut apoi niște ființe. Scoteau sunete pe care nu le pricepea și erau atât de gălăgioase încât murgul s-a ascuns înspăimântat după o căpiță de fân. Nu-și amintea, ca la curtea tatălui său să fi auzit atâta zarvă. Printre ființele acelea ciudate, Coamă Rebelă a observat unele mici și drăgălașe, care-i aminteau de prietenii lui. Ce rău era să fii singur... Singur în lumea aceea străină. Nefericit, flămând și înfricoșat. Ce trebuia să facă? Oare așa de greu le era și celor mari, când hotărau ceva important? Obosit, a adormit.

Când s-a trezit micul murg s-a speriat de un copilăș ce se uita mirat la el. Într-o clipă a rupt-o la fugă, dar singurătatea nopții l-a îndemnat să se reântoarcă. A tresărit fericit. La geamul casei, micul omuleț îl aștepta. Poate



sufletul lui de pui a căpătat încredere în sufletul puiului de om. Murgul s-a apropiat șovăielnic și a atins, cu botul, mâna întinsă a copilului. Astfel au făcut cunoștință două lumi total diferite, împrietenindu-se.

Coamă Rebelă și-a invitat micul prieten pe spinare și au pornit, cât ai clipi, într-un zbor de noapte.

- Ce aripi frumoase și ce copite argintii avea căluțul!- gândea copilul. Ar fi vrut să-l întrebe multe: de unde vine, cum îl cheamă, cum i-au crescut aripile, din ce sunt făcute copitele, cum reușea să zboare...Dar cum să-i vorbească?! Cât de plăcut pluteau în noapte. Erau atât de aproape de stele că, dacă ar vrea, ar putea prinde câteva în palmă. Dar nu vrea.

După această minunată aventură omulețul și-a poftit noul prieten în casă. Coamă Rebelă a trecut ușor peste pervazul ferestrei, iar băiețelul i-a așternut un culcuș aproape de patul lui. Astfel au trecut zile și nopți până când Coamă Rebelă s-a întrebat neliniștit: "De când am venit?" Știa că va trebui să se întoarcă. Dacă părinții l-ar ierta pentru fuga de acasă și pentru firul argintiu pierdut. Ar fi bine! În clipa în care murgul s-a îndepărtat, cu gândul să nu se mai întoarcă, copilul l-a strigat:

"Căluțule, vrei să mă părăsești? Nu pleca! Mai bine ia-mă cu tine, vin și eu". Rugămintele copilului, pe care nu le înțelegea dar le simțea, l-au hotărât pe Coamă Rebelă, așa că l-a luat pe micul hoinar spre o lume necunoscută și îndepărtată.



Au zburat ei mult, mult până la Izvorul fermecat, din care murgul a băut însetat. Când băiatul a făcut la fel, a devenit de nerecunoscut. Coamă Rebelă l-a privit curios. Deci ăsta era secretul izvorului: să ducă murgii în ținutul oamenilor - dacă se adăpau din apele lui - sau să transforme oamenii în murgi - așa cum se întâmpla, acum, cu prietenul său. De aici încolo vor avea același grai.

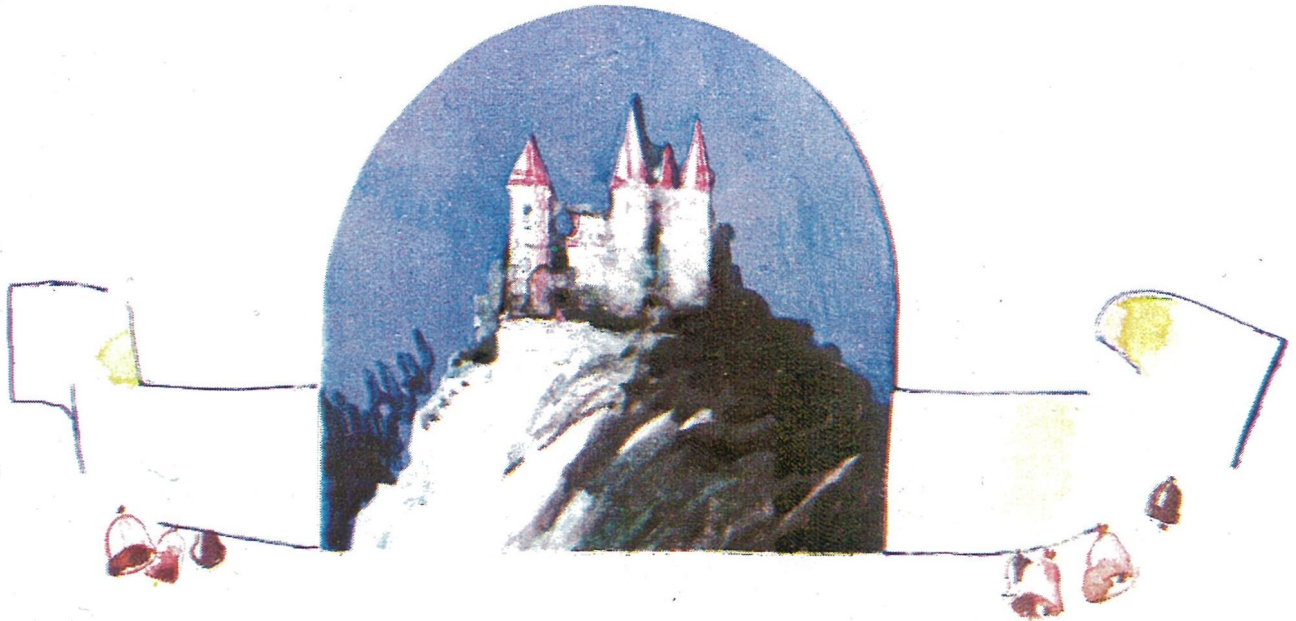
Izvorul fermecat nu mai era o taină.

Multă bucurie a fost la palat odată cu reîntoarcerea lui Coamă Rebelă și multă surpriză, de asemenea, la vederea murgului - băiat. După ce s-au povestit toate pățaniile, chiar și cea cu firul argintiu, Regele - murg a spus:

- Ehe, când am fost tânăr și eu am făcut la fel. Așa că nu te cert. Și eu am băut din Izvorul fermecat. Numai că oaspetele nostru a intrat într-o încurcătură, fără să vrea. Ca să poată redeveni ce a fost, trebuie să treacă peste trei încercări: să găsească firul argintiu din coada lui Coamă Rebelă, apoi pâinea murgilor și potcoava strămoșească înstrăinată. Dacă va reuși să treacă cu bine de cele trei încercări, se va întoarce acasă, altfel va rămâne cu noi.

Murgul - băiat știa că nu era cu puțință să trăiască acolo. Îi era dor de lumea sa. Spre norocul-lui, dar și ajutat de Coamă Rebelă, găsi firul argintiu din coama acestuia. Era la fel de strălucitor ca razele lunii. A găsit apoi pâinea murgilor. În sfârșit bucatele regești și-au redobândit gustul! Potcoava strămoșească i-a furat lumina ochilor cu strălucirea ei. Așa că băiatului - murg





i-a fost foarte greu să treacă peste această ultimă încercare. Dar a izbutit.

După ce și-a refăcut forțele el i-a cerut gazdei sale:

- Te rog, du-mă în noaptea asta la Izvorul fermecat. E multă vreme de când am venit iar mie mi-e dor de locurile mele, de mi se rupe inima. Oare mă poți înțelege?

- Dar, ce e acela *dor*? Noi nu-l cunoaștem, a spus nedumerit Coamă Rebelă.

- Cum să-ți explic? Când vrei mult să ai ceva, ce e departe, atunci îți este dor...

- Înseamnă că și eu am simțit dor, când voiam să mă întorc acasă.

- Da, Coamă Rebelă, cred că da. Dar acum hai, du-mă repede la izvor.

- Bine, prietene, de vreme ce nu vrei să mai rămâi, vino. Dar să știi că, după ce vei bea din apa izvorului, noi doi nu ne vom mai înțelege.

- Atunci hai, să ne luăm rămas bun acum - a zis murgul - băiat.

Și cei doi prieteni s-au îmbrățișat, cu drag, în felul căluților. Odată ajunși la izvor, pământeanul a băut din apă, fără să privească în urmă. Ochii lui au prins viață din nou, și a redevenit om.

S-a îndreptat spre Prințul - murg și i-a cuprins gâtul cu mâinile, mângâindu-l. Și iarăși l-a îmbrățișat, apoi un vârtej l-a purtat acasă, în timp ce Coamă Rebelă galopa, drum întors, spre palatul tatălui său.

În sfârșit se făcuse mare.



PRINȚESA CEA TRISTĂ

Danei

Intr-un palat cu trei turnuri, așezat pe stânci la marginea mării, ale cărei valuri spălau necontenit zidurile, făcându-le albe ca spuma laptelui, viețuiau Împăratul și Împărăteasa, domnind , de ani și ani, peste Împărăția Stâncilor Albe. Nu de puține ori Împărăteasa deschidea larg fereastra iatacului stând cu ochii închiși în cadrul ei, respirând briza mării, lăsându-și obrații mângâiați de ea, vrăjită de cântecul tainic al valurilor. În acele momente, se simțea cea mai fericită ființă din lume. Era tânără, frumoasă, avea tot ce-și dorea, iar în curând urma să vină un fiu sau fiică. Când se gândea la acest apropiat moment, îi dădeau lacrimile. Își vedea odorul crescând voios și gingaș sub privirile ei. Împăratul aștepta și el fericitul eveniment. În sinea sa, își dorea un moștenitor mai mult decât orice pe lume. De pe acum, pregătise, pe ascuns, un paloș moștenit din moși strămoși, pe care să-l ofere micului prinț și să-l învețe meșteșugul mânăurii lui.

Curând sosi și ziua sorocită, iar locuitorii Împărăției Stâncilor Albe au pornit puhoi spre Palat, ca să-și vadă viitorul stăpân. Duceau cu ei daruri, dar și cupe cu vin, ca să cinstească cum se cuvine venirea pe lume a micului prinț.

Împărăteasa, însă, a născut o fetiță. Împăratul căzu pe gânduri. N-a avut noroc! Poate data viitoare. Înveselindu-se, pe loc, adună câteva flori, pe care le-a oferit, apoi, soatei sale. O îmbrățișă, îi mulțumi pentru dar și se îndreptă spre pătuțul din care răzbatău țipete de copil sănătos. Își luă copila în brațe și, ca prin farmec, aceasta tăcu, iar Împăratul uită necazul de-a nu avea un fecior, apoi nemaiputându-se stăpâni o îmbrățișă. Barba și mustățile lui nu-i prea plăcură prințesei. Amuzat Împăratul o lăsă din brațe. Era și timpul, pentru că pe



ușa odăii intrau cele trei ursitoare. Tatăl și mama așteptau, cu inima strânsă, în timp ce ele înconjurau micul pat rostind cuvinte de neânțeles. Când se opriră, cea dintâi grăi: - Să fii bogată ca marea în valuri! și așeză peste pătuț șase bănuți de aur. Cea de-a doua rosti: - Să fii slăvită ca o zână și frumoasă fără asemănare. Așeză peste patul prințesei mătăsuri multicolore și fragile ca razele de lumină.

Cea de-a treia, însă, îi prezise: - O să fii tristă Prințesă până într-o anumită zi, când norocul îți va surâde, și îți mângâie creștetul.

Părinții se întristaseră auzind vestea cea neplăcută, dar nu se puteau răzvrăti împotriva Destinului, iar ursitoarele erau trimisele lui. Când cele trei ieșiră, Împăratul și Împărăteasa se priviră tăcuți unul pe altul, neștiind ce să facă.

Mulțimea de afară a prins de veste despre destinul miciei Prințese și au numit-o Prințesa cea tristă, și astfel i-a rămas numele. Trecură zece ani și Prințesa se făcea pe zi ce trecea tot mai frumoasă. Zilnic soseau, de peste mări și țări, daruri în cinstea frumuseții ei, dar nici unul nu-i stârnea bucuria, nici măcar zâmbetul. Când cei doi părinți o întrebau de ce nu zâmbea ea răspundea simplu: nu-i venea s-o facă.

Într-o zi Prințesa cea tristă se încinse într-un joc cu aceeași mutrișoară serioasă, iar Împăratul încercă s-o descoase:

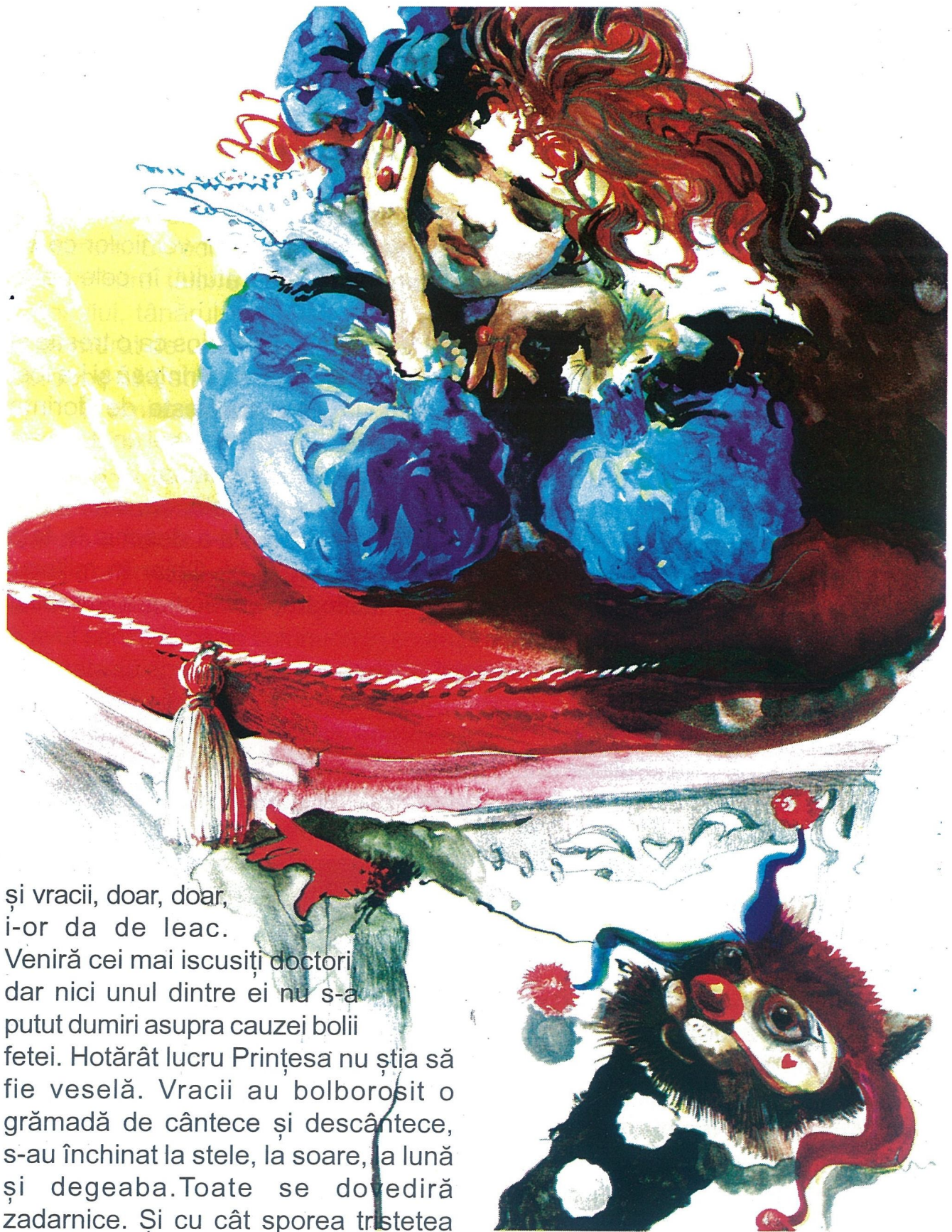
- Draga tati, oare va veni ziua când te voi vedea și pe tine râzând din toată inima?

- Și eu aș vrea... răspunde Prințesa și a rămas pe gânduri. Împăratul se întunecă, Împărăteasa lăcrimă și amândoi își jurară că vor face orice pentru un zâmbet al Prințesei.

În zilele următoare sosi la curte cirul. Toată lumea se amuza, copiii râdeau cu lacrimi de giumbușlucurile făcute de elefanți, girafe, urși, cai, câini și pisici. Animale stăteau într-un picior, se dădeau peste cap, scoteau limba, treceau prin cercuri de foc și salutau publicul.

- Săracele animale! - murmură Prințesa în veselia generală. De ce trebuiau să se chinuie și să facă tot ce doresc oamenii? De tristețe, Prințesa refuză să urmărească reprezentatia. Altădată la un spectacol dat de un clovn, Prințesa a plâns de-a binelea. Când a fost întrebată de ce plânge, ea a răspuns:

- Să-i faci pe alții să râdă? Mi-e milă de el. Uimiți Împăratul și Împărăteasa hotărâră că Prințesa e bolnavă, drept pentru care urmau să aducă la curte cei mai vestiți doctori și vraci. Dar înainte de aceasta, au mai făcut o încercare. I-au adunat pe cei mai cu har povestitori și zicători de glume, sfătuindu-i să zică ce s-or pricepe mai bine, numai să le bucure copilul. Astfel au fost aduse pe lume cele mai hazlii basme și întâmplări: a ursului păcălit de vulpe, a omului prost care-și căra cu găleata soarele în casă și vaca pe scară în podul cu fân, a țiganului care-și tăia craca de sub picioare, a bărbatului care-i da o lecție, mult prea târzie, soției năbădăioase, a mirelui bătrân și bogat care râvnea la tinerețe și altele. Istorisirile au avut darul să înveselească pe toată lumea. Unii se țineau de burtă râzând, alții se tăvăleau pe jos. Până și Împăratul își scăpă de răs coroana. Dar Prințesa cea tristă nu se înveseli, așa că Împăratul a hotărât să aducă a doua zi, doctorii



și vracii, doar, doar,
i-or da de leac.

Veniră cei mai iscusți doctori
dar nici unul dintre ei nu s-a
putut dumiri asupra cauzei bolii
fetei. Hotărât lucru Prințesa nu știa să
fie veselă. Vracii au bolborosit o
grămadă de cântece și descântece,
s-au închinat la stele, la soare, a lună
și degeaba. Toate se dovediră
zadarnice. Și cu cât sporea tristețea

Prințesei cu atât se făcea mai frumoasă. Părinții ei se minunau de atâta strălucire
și observau cum tinerii curteni oftau de dragul ei, fără ca ea să se lase cuprinsă
de dorul cuiva. Își petrecea zilele colindând grădinile sau malul mării, iar prezența
iscoadelor tocmite de Împărat pentru a nu-i scăpa un eventual zâmbet, o
indispuneau. O săptămână încheiată nu mai ieși Prințesa din iatacul ei. Împăratul

scrâșnea din dinți, de neputință, și sfătuindu-se cu cei mai înțelepți sfinți a ajuns la concluzia că doar un tânăr va reuși să-i aducă Prințesei buna dispoziție și să-i alunge tristețea. A doua zi Împăratul și-a adunat curtea și a anunțat în sunete de trâmbiță:

- Dragii mei supuși, eu Împăratul Stâncilor Albe, mă jur că voi da jumătate din împărăție și pe Prințesă de soție aceluia care se va învrednici, ca prin darul adus, să o facă să zâmbească și să o vindece de boala care suferă. Soli, porniți în cele patru vânturi și faceți cunoscute cuvintele mele tuturor voinicilor ce se cred în stare a mă ajuta! Și solii au zburat după voia Împăratului, în cele patru vânturi, dând sfoară în lume.

În Împărăția Stâncilor Albe trăia un voinic frumos și mlădios ca o trestie și viteaz de i s-a dus vestea. El a zărit-o o dată, o singură dată, pe Prințesă și i-a fost de ajuns să înceapă să o îndrăgească. Când a prins de veste de dorința Împăratului, n-a mai stat pe gânduri și a hotărât să-i aducă Prințesei un dar care să o înveselească și să i-o dăruiască de soție pentru totdeauna. Si-a pus el demult în gând să ajungă cu orice preț la Stânca Iadului și iată, că, acum, i se ivea ocazia. Se așternu la drum. După trei zile de goană i s-a deschis în fața ochilor un loc nisipos în care te afundai până la genunchi. Chiar în mijlocul pustietății se ridica Stânca Iadului, neagră și lucitoare. Voinicul s-a apropiat. Ajuns la poalele stâncii și-a lăsat calul, și-a pregătit paloșul, merinde și apă și a pornit.

Stânca era aproape stearpă, vegetația săracă și chircită.

Știa bine că monstrul, cu care va lupta, trăia scuns într-o peșteră și ieșea, doar din când în când, ca să se ospăteze ucigând tot ce avea viață. Abia aștepta să se răfuiască cu el și să elibereze stânca. Drumul era anevoios, zgura era alunecoasă, iar colțurile stâncii tăioase ca și colții unei cățele. Dacă înainta câțiva pași, aluneca tot atâtă înapoi. Palmele au început să-i sângereze, dar nu s-a lăsat. Curând a ajuns într-o despicătură în piatră unde a încercat să se odihnească. Și-a închis ochii, câteva clipe, dar un urlet cumplit l-a făcut să sară în picioare și să-și apuce paloșul. Nici nu și-a venit bine în fire, că hidoșenia s-a și arătat. Avea corpul acoperit cu solzi, picioarele



dinainte erau mai scurte decât cele din spate și la fel de solzoase. Avea aripi uriașe, capul de crocodil, dinții îi ieșeau din gura băloasă, pe nări scotea fum, iar urletele lui înspăimântau puținele vietăți. Monstrul urla de se spărgeau pietrele și se apropia de om. Se priviră o clipă, monstru și om, apoi se încinse, între ei, o luptă pe viață și pe moarte. Voinicul mânuia cu meșteșug paloșul, iar când monstrul se apropie, i-l înfipse în ochi. Lovitura îl stopă, dar labelle lui apucară umerii Voinicului. Ghearele i s-au înfipt în carne și tânărul și-a înăbușit un țipăt de durere. Cu ochii bulbucați, improșcând bale puturoase, dihania a încercat să prindă între fălci trupul omenesc. Folosindu-se de puterile miraculoase ale paloșului, tânărul l-a înfipt, adânc, în inima monstrului. În clipa aceea, a fost cutremurat de urletul fiarei și încet-încet, în gemete, corpul solzos s-a prăbușit aproape să-l strivească. Bătălia era câștigată, iar biruința îi aparținea.

În amiaza zilei următoare, învingătorul descoperi o oază de verdeață. Era ca un miracol: câteva zeci de pași acoperiți de iarbă și copaci, scăpați, ca prin minune, de balele otrăvitoare ale monstrului. Printre pietrele oazei își petrecea firul un izvor limpede și rece. La apa acestui izvor și-a astâmpărat Voinicul setea. Când s-a ridicat, l-a întâmpinat imaginea unui bătrân cu haina, pletele și mustățile albe, sprijinit într-un toiag. Ochii săi mari, blânzi și albaștri erau binefăcătoare izvoare, în care, dacă te oglindeai, deveneai pașnic și liniștit. Voinicul l-a privit și a avut senzația că se cufundă în somn și că bătrânul își mișcă buzele întrebându-l: Ești gata să dovedești iscusința minții tale? Tânărul încuviință. Cu teamă, el aștepta probele. Știa că, dacă se dovedea vrednic de ele, truda de până atunci n-a fost zadarnică și că o va avea pe Prințesă pentru totdeauna. Bătrânul grăi: Cine are patru picioare dimineața, două la amiază și trei seara? Tânărul se gândi puțin și apoi răspunse: Omul. Bătrânul aprobă și rosti cea de-a doua întrebare: Ce boală sufletească nu are alinare?

După o mai îndelungată căutare, sosi răspunsul: -Dorul.

-Ce fir se toarce dintr-un caier ce nu se mai sfârșește? - sună cea de-a treia întrebare.

În același timp tânărul simți apăsarea vremii, simți că timpul trece... Da, acesta era răspunsul. Timpul, timpul se toarce mereu dintr-un caier nesfârșit. Apoi bătrânul a dispărut. Cu el și oaza de verdeață. A fost vis? A fost oare o întâlnire cu Timpul? Cu gândul la frumusețea Prințesei, Voinicul a pornit mai departe plin de bucurie.

Noaptea următoare a fost trezit de țipete subțiri ce-i străpungeau auzul. Stânca ladului și-a trimis duhurile să-l chinuie. Ochii lor erau puterea răului ce încerca să-l învăluie. Atunci tânărul și-a apucat paloșul și l-a ridicat în razele lunii. Razele reflectate pe muchia paloșului au izbit ochii de foc ai păsărilor, iar acestea s-au retras speriate. Ce dulce era gustul victoriei! S-a odihnit puțin și apoi a pornit la drum. În vârful Stâncii ladului, în dreptul capului său a văzut deodată, o floare gri acoperită de puf alb, cu mijlocul galben, legănându-se, parcă îmboldindu-l s-o ia. A cules-o și a ascuns-o în sân, făcând cale întoarsă spre casă. Trei zile a zburat ca gândul, până la Împărăția Stâncilor Albe.

Odată ajuns la curte a fost anunțat Împăratului.

Acesta a venit în mare grabă, iar Voinicul i-a spus:

- Luminată Împărate, urându-ți sănătate și fericire, mă închin Ție. Am adus pentru Prințesă un dar și aș vrea ca el să o vindece.

- Tinere, glăsui Împăratul, nu știu ce greutateți ai înfruntat, ca să-i aduci darul tău, dar el va fi binevenit, dacă o va bucura. Chemați Prințesa, porunci Împăratul.

Și atunci Voinicul o văzu apărând pe aleasa inimii lui: Cu ochii ca stelele, limpezi și mari, cu părul ca noaptea, grațioasă, minunată, dar tare, tare tristă.

- Prințesă, îngenunchez în fața frumuseții tale. Ea este neasemuită. Tristețea ta n-o umbrește. Dacă darul meu nu te face fericită, poate el va aduce bucurie sufletului tău, desigur, la fel de frumos ca și chipu-ți.

Și tânărul scoase din sân mica floare. Sub privirile Prințesei aceasta s-a înviorat. Fără să-și dea seama fata a întins mâna.

- O floare? Cum se cheamă?

- Floare de colț, Prințesă.

- Floare de colț... a murmurat ea și ca o lumină i-a strălucit apoi chipul, într-un zâmbet. Din clipa aceea a încetat să mai fie tristă.

Împăratul și Împărăteasa au plâns de bucurie. Se topeau de dragul fiicei lor. Acum se puteau pregăti de nuntă. Mirele își sorbea mireasa din ochi, iar ea și-a prins în cosiță floarea preferată, floarea ce i-a adus, pentru prima dată, zâmbetul. Trei zile și trei nopți au dănuțit, s-au ospătat și au cântat. Atâta veselie n-a mai cunoscut Împărăția Stâncilor Albe.

Dovada nemaiauzitei întâmplări este existența până și astăzi a delicatelor Flori de colț. Le-ați întâlnit, cumva, pe piscuri de munte? Și să vă mai spun

ceva! Din momentul în care una dintre suratele lor a adus fericirea celor doi tineri, oamenii au încetat să le rupă.

Povestea se poate repeta oricând! Cu tine, cu ea... cu ei.



Sponsorii cărții

TIPOMAT S.A.

BANCA ROMÂNĂ PENTRU DEZVOLTARE

ARCONSERV S.A.

DAN GABRIEL BORIC

DACIA-COMBI ROMÂNIA S.A.

ANDREI KAŞLIK

PROIECT S.A.

EIS MAREM IMPEX S.R.L.

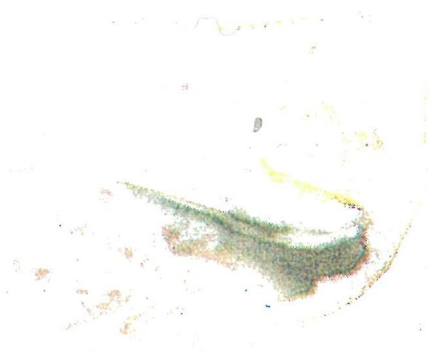
HOTEL PARC S.A.

JACKSON S.R.L.

AMET S.A.

BEL-MAR IMPORT-EXPORT S.A.

LANG S.R.L.



Coperta și ilustrațiile: Luminița Penișoară

© Editura MIRADOR

Consilier editorial: Vasile Dan

Editor: Ioan Matiuț

SC ARMEDIA PRESS SRL
Editura MIRADOR



ISBN 973-9284-09-4